

#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

Chicken Soup for the KID'S Soul®

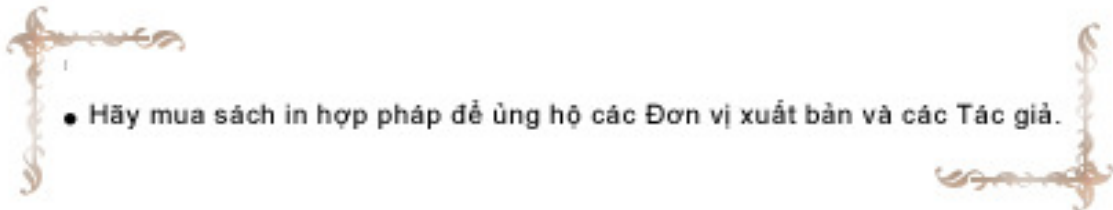
CHẬP CẢNH TUỔI THƠ

First News

Jack Canfield
Mark Victor Hansen
Patty Hansen - Irene Dunlap

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

ĐI GIỮA YÊU THƯƠNG

Trong yêu thương, tất cả sẽ lớn lên.....	7
56 ông bà.....	9
Điều kỳ diệu của sự trao tặng	11
Món quà Giáng sinh.....	13
Bên nhau mãi mãi	16
<u>Mở cửa trái tim</u>	18
Tên em trên hàng chữ vàng	20
Âm nhạc kết nối tâm hồn.....	22

NẮNG ẤM SÂN TRƯỜNG

Buổi chiều thứ sáu kỷ niệm	26
<u>Người bạn thân thiết nhất</u>	
<u>Hãy để cho phép la xảy ra</u>	
<u>Ban thân</u>	
Thiên thần hộ mệnh	35
Người bạn thân bí mật	38
Giải thưởng quan trọng nhất	40

BÀI HỌC VÀO ĐỜI

Tha thứ mãi mãi

Tuân theo những quy tắc.....	44
Chú chó của tôi	49
Những tấm sticker.....	51
Bài học từ con heo đất	53
Max và chiếc xe đạp màu tím	55
Lòng trung thực	57
Chuyện về chú chó Lady	59

CHẤP CÁNH ƯỚC MƠ

Ngày mơ ước của Amy.....	62
Bài học bơi.....	64
Niềm đam mê.....	66
Những ngày đến trường của ông.....	68
Từ hạt mầm bé nhỏ	70

Bìa 4

“Hãy mỉm cười – với cả người bạn không quen biết. Nụ cười ấy sẽ chạm đến những góc khuất của tâm hồn và tỏa sáng cả nơi tăm tối nhất.”

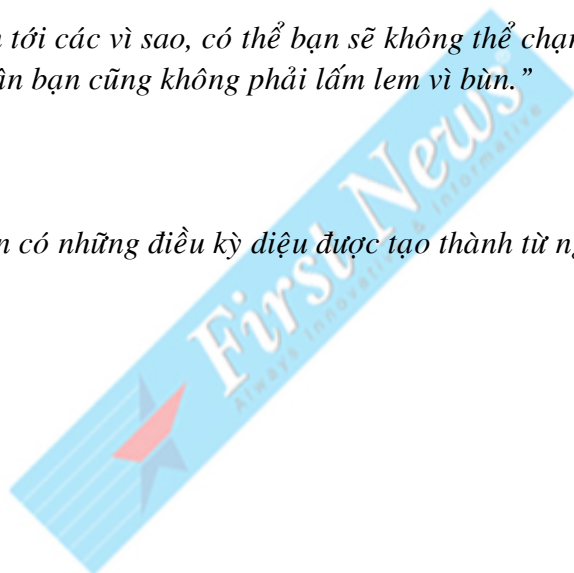
- Khuyết danh

“Trong lúc vươn tới các vì sao, có thể bạn sẽ không thể chạm tới ngôi sao nào cả, nhưng chắc chắn một điều chân bạn cũng không phải lấm lem vì bùn.”

- Leo Burnett

“Cuộc sống luôn có những điều kỳ diệu được tạo thành từ nghị lực, lòng tin và ý chí con người.”

- Khuyết danh

Lời giới thiệu

Các bạn nhỏ thân mến!

Các bạn đang cầm trên tay cuốn sách Hạt giống tâm hồn *Chắp cánh tuổi thơ* và sắp sửa cùng chúng tôi bước vào hành trình khám phá thế giới muôn màu mà các bạn đang từng ngày trải qua. Các bạn đang sống trong những tháng ngày tươi đẹp nhất đời người. Thế nhưng, vì lý do nào đó, hẳn không ít lần bạn ao ước được trở thành “*người lớn*”, được làm những việc mình thích mà không chịu bất kỳ sự ràng buộc nào. Tuy nhiên, bạn hãy nhớ, tất cả chúng ta đều chỉ có một tuổi thơ và không ai hai lần bé dại. Trước những va vấp của cuộc đời, bạn sẽ nhớ lắm những trưa hè yên ả, nhớ lắm tiếng cười giòn trong vắt và thêm được trở về những tháng ngày xưa - nơi có dòng sông tuổi thơ, nơi bình yên, nơi hạnh phúc, nơi ước mơ cho những khát vọng xanh...

Hành trình khám phá cuộc sống luôn chứa đựng rất nhiều bất ngờ thú vị và chắc chắn cũng không ít thử thách. Nhưng trên hành trình ấy, với trái tim rộng mở của mình, bạn sẽ nhận ra rằng, thế giới này có một điều kỳ diệu mang tên tình yêu... Bạn sẽ hiểu được rằng:

Tình yêu là món quà quý giá nhất bạn có thể cho đi.

Tình yêu sẽ hàn gắn mâu thuẫn, xoa dịu những tổn thương mà con người chúng ta, vô tình hoặc cố ý, gây ra cho nhau.

Với thời gian, mọi thứ rồi sẽ bị phai tàn, chỉ có tình yêu là vĩnh cửu.

Hãy mở lòng chào đón cuộc sống và hãy trao tặng tin yêu cho đời. Có thể trong giai đoạn đặc biệt này, bạn sẽ đối mặt với thất bại, sẽ cảm thấy thất vọng hoặc phải nhận lấy thương tổn không mong đợi. Nhưng hãy nhớ rằng, cuộc sống luôn ban cho chúng ta:

Đủ thử thách để trưởng thành

Đủ yêu thương để sẻ chia

Đủ thất bại để hiểu rõ giá trị của thành công

Đủ nỗi buồn để hiểu rõ giá trị của niềm vui

Đủ nước mắt để hiểu rõ giá trị của nụ cười

Đủ hoài nghi để hiểu rõ giá trị của sự thật

Và đủ bao dung để tha thứ cho cả những người đã làm bạn tổn thương

Vì thế, điều quan trọng nhất mà bạn nên làm là đừng bao giờ đánh mất niềm tin. Hãy tin rằng đâu đó, luôn có người yêu thương và đặt niềm tin nơi bạn. Hãy tin rằng trong mọi hoàn cảnh, chúng tôi sẽ luôn sát cánh cùng bạn. Còn bây giờ, mời bạn cùng chúng tôi chia sẻ những câu chuyện nhẹ nhàng và chân thực trong thế giới muôn màu của tuổi thơ. Hãy để *Chắp cánh tuổi thơ* đồng hành cùng bạn trong những năm tháng đẹp nhất đời người này. Và trên hết, hãy dang rộng đôi cánh của tình yêu, của ước mơ để vươn cao, vươn xa.

- *First News*

*Chậm chậm thôi những cánh chim non
Mùa nắng mới về bên ô cửa nhỏ
Khung trời thơ cánh diều chao trong gió
Tuổi mộng tròn xây đắp ước mơ xanh.*

ĐI GIỮA YÊU THƯƠNG

“Tình yêu là phương thuốc nhuộm màu cho tất cả chúng ta - cho cả người trao tặng và người đón nhận.”

- Karl Menninger

ThuVienOnline

Trong yêu thương, tất cả sẽ lớn lên

*“Muốn dạy cho bọn trẻ điều gì đó, thay vì chỉ dùng lời nói,
bạn hãy làm tận tay để chúng thấy.
Nếu bạn nói, chúng sẽ chỉ nhìn vào miệng bạn thôi.
Còn khi bạn làm, tự khắc chúng sẽ muốn làm theo.”*

- Maria Montessori

Năm lên năm tuổi, tôi được bố mẹ gửi đến một nhà trẻ tư thục nằm trong một khuôn viên xinh đẹp. Chín giờ sáng mỗi ngày, 33 bạn trong lớp lại được tập trung tại phòng lớn để làm quen với những bài học đạo đức đầu đời. Chúng tôi ngồi ngay ngắn trên những chiếc ghế đầy màu sắc hoặc trên tấm thảm dày giữa sàn có hình ông mặt trời rất đẹp. Chúng tôi luôn háo hức khi tham gia vào những bài học mới lạ đầy cuốn hút.

Một sáng nọ, khi chúng tôi đã ngồi ngay ngắn bên nhau, cô giáo phụ trách thông báo:

- Hôm nay, chúng ta sẽ bắt đầu một bài học mới. Đây là bài học rất thú vị và cô muốn các con hãy ghi nhớ nó!

Vừa nói cô vừa mang ra hai chậu cây nhỏ. Trên mỗi chậu là một cây con chỉ cao chưa tới gang tay với hai chiếc lá bé xíu.

- Đây là hai cây hướng dương. Trông chúng có giống nhau không nào?

Cả lớp gật đầu, vẻ rất nghiêm túc.

- Bây giờ, cô trò mình sẽ có một thí nghiệm nho nhỏ như sau: Chúng ta sẽ cung cấp cho cả hai cây cùng lượng ánh sáng và nước như nhau nhưng sẽ đặt chúng ở hai vị trí khác nhau. Một cây sẽ được đặt trên bệ cửa sổ trong nhà bếp, cách xa tất cả mọi người. Cây còn lại sẽ được đặt ngay tại phòng này, và nó sẽ cùng chúng ta sinh hoạt mỗi ngày.

Nói xong, cô đặt một chậu lên bệ cửa sổ phòng lớn rồi dẫn cả lớp vào nhà bếp đặt chậu cây còn lại lên vị trí mà cô vừa nói. Nơi đó cũng có ánh sáng, có gió thổi nhưng khá kín và ít người lui tới. Quay về phòng lớn, trước những đôi mắt tròn xoe vì ngạc nhiên của chúng tôi, cô giải thích:

- Mỗi ngày, cô trò chúng ta sẽ hát cho chậu cây trong phòng này nghe, sẽ nói với nó những lời yêu thương và khen ngợi sự phát triển của nó. Chúng ta sẽ dành cho nó những điều tốt đẹp nhất, các con nhé!

Một bạn giơ tay phát biểu:

- Còn cái cây trong kia thì sao, thưa cô?

Cô giáo mỉm cười:

- Chậu cây trong nhà bếp sẽ được dùng làm vật đối chiếu với chậu cây bên ngoài này. Thế các con nghĩ chúng ta sẽ làm gì với nó nào?

- Mình không nói chuyện với nó hả cô? - Một bạn lên tiếng hỏi.

- Đúng vậy. Nói thầm cũng không được. - Cô giáo trả lời dứt khoát.

– Mình cũng không nghĩ tốt về nó nữa ạ?
– Đúng rồi. Đây chỉ là một thí nghiệm thôi, các con ạ. Chúng ta cùng chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra nhé!

Hai tuần kế tiếp, những đôi mắt thơ ngây của chúng tôi lúc nào cũng mở to, háo hức chờ đợi kết quả. Thỉnh thoảng, một vài bạn trong lớp len lén mở cánh cửa nhà bếp, nhìn thật nhanh chậu cây rồi vội vàng đóng lại như thể nếu nhìn lâu thì thí nghiệm của cô giáo sẽ “*mất linh nghiệm*”. Chậu cây trong nhà bếp trông thật yếu ớt và gầy nhẳng. Hình như nó chẳng lớn lên chút nào. Trái lại, cái cây ngoài phòng lớn rất nhanh. Dường như nó cảm nhận được tình cảm và sự quan tâm của chúng tôi qua những bài hát, những câu nói dịu dàng và những suy nghĩ tốt đẹp đầy tình yêu thương. Nó đang vươn lên mạnh mẽ và căng tràn nhựa sống.

Bước sang giai đoạn tiếp theo của thí nghiệm, và để xoa dịu những tâm hồn nhạy cảm đang lo lắng cho sự sống còn của cái cây bên bệ cửa sổ nhà bếp, cô giáo quyết định mang nó ra ngoài phòng lớn. Tất cả chúng tôi đều hết sức vui mừng trước quyết định này của cô. Từ nay, cây hướng dương đó sẽ không còn chịu cảnh cô đơn nữa.

Sang tuần lễ thứ hai, nó bắt đầu có những thay đổi tích cực. Đến tuần thứ tư, nó bắt kịp cây hướng dương ở ngoài phòng lớn và hầu như không còn bất kỳ sự khác biệt nào giữa chúng.

Tôi nhớ mãi hình ảnh hai cây hướng dương ngày ấy cùng bài học về tình yêu thương mà cô giáo đã mang đến cho chúng tôi. Nó giúp tôi hiểu được rằng: “*Trong yêu thương, tất cả sẽ lớn lên...*”.

- Nguyễn Đoàn

56 ông bà

“Những cử chỉ quan tâm giản đơn cũng có thể làm nên sự thay đổi lớn lao.”

- Khuyết danh

Tôi nhìn mẹ trong bộ quần áo Thỏ Bunny màu hồng và ngán ngẫm nghĩ đến ngày dài sắp phải trải qua hôm nay. *“Tại sao mình phải làm những việc này cơ chứ?”* – Tôi tự hỏi.

Hôm nay, lớp tôi sẽ tổ chức một buổi viếng thăm viện dưỡng lão, nơi mẹ tôi đang làm việc. Tôi rất ghét việc này nên định bụng sẽ xin mẹ nghỉ ở nhà với lý do bị ốm. Tuy nhiên, tôi biết trước sẽ không thuyết phục được mẹ bởi với nghiệp vụ của một y tá, bà sẽ biết ngay là tôi đang vờ vịt.

Khi lớp tôi đến viện, tôi đứng ở cửa ra vào và thầm mong không ai trong viện nhận ra mình. Thế nhưng, khi vừa bước vào trong, tôi đã nghe có người gọi:

– Chào cháu Shelly.

– Bạn quen họ à? – Angela quay lại hỏi tôi với vẻ ngạc nhiên.

– Không đâu. – Tôi đáp. – Tôi nghĩ họ nhầm tôi với ai đó. Tên tôi là Machille, đâu phải Shelly.

Tôi cố ý nhấn mạnh để Angela không nhận ra những thay đổi trên gương mặt mình. Thật ra, Shelly là tên mà mọi người ở đây thường gọi tôi. Hầu như tuần nào, tôi cũng đến đây cùng với mẹ. Mẹ thường bảo với tôi rằng đây là những ông bà đặc biệt mà tôi cần đến thăm vào cuối tuần. Nhưng chưa bao giờ tôi đến nơi này một cách tự nguyện cả. Đối với tôi, đó là nhiệm vụ mà tôi bắt buộc phải hoàn thành vào mỗi cuối tuần.

Khi những tiết mục văn nghệ của lớp tôi công diễn, rất nhiều ông bà trong viện tập trung dưới khán đài. Thế nhưng, trong khi các bạn say sưa biểu diễn thì tôi luôn vờ cúi xuống hoặc lơ đãng nhìn ra ngoài. Tôi không muốn bất kỳ ai ở đây nhận ra mình. Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ cho đến cuối buổi viếng thăm, cô Deist đưa cho mỗi đứa bốn bông hoa tulip thật đẹp và yêu cầu chúng tôi đến tặng cho các ông bà ở đây. Tôi nhanh chân đứng vào cuối hàng, lòng thầm mong có ai đó giúp mình trao tặng những bông hoa này. Đúng lúc đó, tôi nghe có tiếng thét:

– Bọn mày làm gì ở đây thế?

Tôi nhìn lên thì thấy bà Hattie May đang chụp lấy bông hoa trên tay Jacob. Bà Hattie May đã ở đây từ nhiều năm trước. Bà mắc chứng mất trí nhớ nên rất hay cáu gắt. Tuy nhiên, bà lại rất thích tôi và thường gọi tôi là Susie, tên cô con gái của bà. Căn bệnh mất trí nhớ khiến bà Hattie chỉ còn nhớ những ký ức về cô Susie khi còn nhỏ. Bây giờ, tôi chính là hình ảnh của cô ấy ngày xưa.

Jacob đỏ bừng mặt và sợ hãi lùi về phía sau. Một vài tiếng cười rộ lên và tôi nghe ai đó nói khẽ: *“Bà già điên”*. Bỗng dưng, tôi thấy thương bà Hattie vô cùng. Tôi bước tới và mỉm cười với bà. Nhận ra tôi, bà nở nụ cười hiền hậu. Lúc đó, ông Lou ngồi bên cạnh níu tay áo tôi và hỏi:

– Shelly, còn trò chơi câu cá thì sao?

Cả cô giáo và các bạn trong lớp đều quay lại nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên. Tôi vội kéo áo ra và nói thầm với ông:

– Ông cháu mình sẽ câu cá vào tuần sau, ông nhé.

Tôi nhìn xuống sàn nhà, chờ các bạn phía trước di chuyển. Khoảnh khắc đó như kéo dài vô tận với tôi khi các bạn vẫn đứng im nhìn tôi. Cô Diest hỏi:

– Machille, em quen các ông bà ở đây à?

– Em... em... – Tôi ấp úng.

– Vậy thì em lên đầu hàng đi nào. – Cô mỉm cười nhìn tôi chờ đợi.

Dường như không ai hiểu được cảm giác của tôi khi đó. Tôi rất sợ phải trở thành kẻ lập dị trong mắt bạn bè. Tôi biết chẳng bạn nào trong lớp phải trải qua những ngày cuối tuần trong viện dưỡng lão như mình. Tôi có thể hình dung mọi người sẽ nghĩ gì khi biết tôi thường xuyên đến đây.

Tôi cúi đầu và đi lên phía trước. Thế nhưng, khi nhìn thấy những gương mặt quen thuộc mà tôi vẫn thường gặp, bất giác, tôi nở nụ cười rõ tươi. Tất cả mọi người cùng mỉm cười lại. Tôi tiến về phía trước và trao tặng bà Rose một cành tulip.

– Bà có còn bị đau chân không ạ, bà Rose? – Tôi hỏi thăm bà bằng giọng quan tâm nhất.

– Bà đỡ rồi, Shelly ạ. Cảm ơn cháu đã hỏi thăm bà. – Bà Rose trả lời và nắm lấy tay tôi.

Rồi trước ánh mắt ngạc nhiên của các bạn, tôi bước tiếp đến chỗ bà Blusso, và ông Frank. Rồi các bạn khác cũng bắt đầu túa ra thăm hỏi từng người. Tôi thấy Angela cười vang khi ông Frank chỉ cho bạn ấy cách làm trò ảo thuật. Jacob thì đang quấn lại chiếc khăn cho bà Blusso.

Mẹ tôi thay mặt mọi người ở khu an dưỡng cảm ơn chuyến viếng thăm này của cả lớp. Tôi tự hào nắm lấy tay mẹ và giới thiệu với cả lớp:

– Đây là mẹ tớ. Mẹ tớ là y tá ở viện dưỡng lão này và công việc của mẹ tớ là chăm sóc cho mọi người ở đây đấy.

– Ô! Mẹ cậu thật tuyệt. Mẹ tớ sẽ chẳng bao giờ mặc bộ đồ con thỏ như thế này đâu. – Tom nói và vỗ vai tôi chia sẻ.

– Đây, tớ có thể đến đây thường xuyên với cậu sau giờ tan học chứ? Tớ thích nói chuyện với ông Lou lắm, ông còn hứa sẽ dạy tớ đánh cờ nữa đấy. – Jacob nói.

– Tớ cũng muốn đến đây, được không Machille. – Angela xen vào.

Tôi vui sướng nhìn sang mẹ và thấy mẹ gật đầu. Mẹ thông báo với cả lớp về chương trình tình nguyện dành cho trẻ em và bảo rằng chúng tôi có thể đến nơi này sau giờ học hoặc vào cuối tuần. Tất cả mọi người đều tỏ ra phấn khởi, và tất nhiên là tôi cũng vui mừng không kém.

Tôi thật sự thấy tiếc khi không nhận ra ý nghĩa của việc mình làm sớm hơn. Nếu biết rằng việc cho đi có thể khiến người ta hạnh phúc như thế này thì tôi đã chẳng che giấu nó làm gì. Tôi nhận ra mình thật sự may mắn khi đã có tới 56 ông bà.

- Võ Hồng Ánh

Điều kỳ diệu của sự trao tặng

“Giá trị đích thực của sự cho đi không nằm ở món quà lớn hay nhỏ mà ở tấm lòng của người cho.”

- Francis Quarles

Tôi đứng phía ngoài nhà bếp, tay cầm tờ *American Girl* đã được đánh dấu trang cần thiết. Tôi đang đợi mẹ nói chuyện điện thoại xong để nói với bà về chuyện tóc tai của mình.

– Mẹ ơi. – Tôi gọi khẽ khi thấy mẹ đặt ống nghe xuống.

– Sao giờ này con chưa ngủ? – Mẹ quay lại nhìn tôi. – Đã gần 10 giờ rồi đấy.

– Vâng ạ. Nhưng có chuyện này con muốn hỏi ý kiến mẹ. Mẹ vẫn muốn con cắt tóc ngắn cho gọn phải không ạ?

Mẹ gật đầu, vẻ chờ đợi.

– Bây giờ thì con cũng muốn làm thế. Con muốn cắt tóc và gửi tóc của mình đến đây ạ... – Tôi vừa nói vừa chỉ vào bài báo viết về tổ chức từ thiện “*Mái tóc tình thương*”⁽¹⁾ trên tạp chí *American Girl*.

“*Mái tóc tình thương*” là tên một tổ chức từ thiện chuyên làm tóc giả để trao tặng cho những đứa trẻ bị rụng tóc vì những căn bệnh hiểm nghèo. Trước khi biết đến tổ chức này, tôi vẫn thích để tóc dài, bất chấp sự phản đối của mẹ. Vì thế, khi nghe tôi nói muốn cắt tóc, mẹ đã nhìn tôi đầy ngạc nhiên.

– Có thật là con muốn làm thế không? – Mẹ hỏi lại.

– Thật ạ. – Tôi trả lời, giọng nghiêm túc. – Khi đọc bài báo này, con nghĩ rằng các bạn ấy thật sự cần có mái tóc. Con chỉ muốn giúp các bạn ấy thôi.

Mẹ ôm tôi vào lòng với nụ cười hạnh phúc trên môi. Mẹ bảo mẹ rất tự hào khi tôi biết nghĩ tới người khác như thế.

Ngày hôm sau, mẹ gọi điện đến tổ chức “*Mái tóc tình thương*” để hỏi thêm những thông tin cần thiết.

– Tóc phải dài tối thiểu là 16cm con ạ. – Mẹ gác máy và lấy thước đo tóc của tôi.

– Tóc con dài đến 24cm, vậy là được rồi.

Hai tuần sau, tôi đến hiệu cắt tóc và nói với cô Jenny về ý định của mình. Thật may, cô Jenny cũng biết đến tổ chức này. Đầu tiên, cô ấy gội đầu cho tôi và sấy khô nó trước khi cắt. Sau khi cắt xong, cô cho tóc của tôi vào một chiếc túi nhỏ và dặn dò những bước tiếp theo.

⁽¹⁾ “*Mái tóc tình thương*”: Tên một tổ chức tình nguyện ở Mỹ, chuyên làm tóc giả cho những trẻ em bị rụng tóc do các căn bệnh hiểm nghèo. Bạn có thể truy cập vào trang web www.locksoflove.org để biết thêm thông tin về tổ chức này cũng như cách thức hiến tặng tóc.

Về đến nhà, mẹ và tôi tiếp tục hong khô tóc bằng cách phơi nó trên bàn ăn trong nhà bếp. Sau khi tóc khô, mẹ giúp tôi buộc một dải băng thật đẹp xung quanh cái túi và gửi nó tới tổ chức “*Mái tóc tình thương*”.

Vài tháng sau, tôi nhận được một tấm thiệp cảm ơn của tổ chức từ thiện này. Thật ra, không cần tới lời cảm ơn đó thì niềm vui mà tôi nhận được qua hành động này cũng đã rất trọn vẹn. Tôi hiểu rằng tình yêu thương không được thể hiện qua những cái ôm thật chặt hoặc những cái hôn trùi mền mà còn là sự hiến dâng thầm lặng. Tôi thật sự hạnh phúc khi nghĩ đến việc mái tóc của mình có thể giúp cho cô bé nào đó có thêm niềm vui trong những ngày tháng chống chọi với bệnh tật hiểm nghèo.

- Võ Hồng Ánh

Món quà Giáng sinh

*“Chúng ta tạo nên cuộc sống
từ những điều nhận được,
nhưng chỉ thật sự làm nên cuộc đời
bằng chính những điều đã cho đi.”*

- Winston Churchill

– Nào các em, bây giờ chúng ta thu dọn đồ đạc và mang những vật trang trí Giáng sinh đã làm hôm nay về nhà thôi.

Thầy Anthony nói khi đi vòng quanh nhìn những tác phẩm mà chúng tôi đã làm trong giờ thủ công. Jeremy cho chú người tuyết mà bạn ấy nặn suốt buổi sáng vào ba-lô còn tôi thì mang búp bê hình thiên thần của mình về nhà. Khi thấy Opal đứng dậy mà chẳng mang theo thứ gì, tôi liền hỏi:

– Đồ trang trí của cậu đâu, Opal?

Opal khẽ nhún vai:

– Tớ chẳng làm món đồ nào cả. Năm nay nhà tớ không có cây thông Noel đâu. – Opal cúi đầu, những lọn tóc xoắn ôm lấy khuôn mặt buồn bã. – Bệnh của mẹ tớ lại trở nặng rồi.

Dù chưa biết mẹ Opal bị bệnh gì nhưng tôi nghĩ hẳn nó trầm trọng hơn là bệnh cảm cúm hoặc thủy đậu. Vừa lúc ấy thì chuông reo, Opal chạy biến ra khỏi lớp trước khi tôi kịp nói thêm điều gì.

Suốt quãng đường về nhà, tôi cứ suy nghĩ miên man về Opal và em trai cậu ấy. Sean, em trai Opal, luôn thích chơi đùa ở cửa hàng nơi mẹ tôi làm việc. Hầu như buổi chiều nào, mẹ tôi cũng cho em ấy một ít kẹo. Có lần tôi đã giận dữ với mẹ:

– Sao mẹ không đem kẹo đó về cho con? Con cũng muốn có những viên kẹo đó mà.

– Tiffany này, – mẹ âu yếm bảo tôi, – con có thật sự cần đến những viên kẹo nhỏ đó không? Chúng có khiến con cảm thấy vui như Sean không? Hãy biết chia sẻ với người khác, nhất là khi sự chia sẻ đó có thể khiến họ hạnh phúc, con ạ.

Tôi biết là mẹ nói đúng. Có lần, tôi nhìn thấy Sean cầm một túi kẹo nhỏ chạy về nhà với nụ cười rạng rỡ tựa như chú bé đang cầm trên tay một báu vật vậy.

Bước chân vào nhà, tôi ngửi thấy một mùi thơm lạ đang lan tỏa từ phòng khách. Tôi chạy vội vào và thấy ngay một cây thông thật lớn đặt giữa phòng. Tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn mẹ đang ngồi giữa nhà, xung quanh là những hộp quà lớn. Trên mỗi hộp đều có ghi dòng chữ *“Quà Giáng sinh”*.

– Vậy mà con nghĩ đến cuối tuần mẹ mới mua cơ đấy. – Tôi thốt lên.

– Đó chính là điều bất ngờ đấy, con ạ. – Mẹ nói rồi đưa tay mở chiếc hộp bên cạnh. Tôi thích thú nhìn ngắm những quả bóng thủy tinh màu đỏ lấp lánh. Mẹ gắn những

chiếc đèn nhấp nháy lên cây thông rồi cùng tôi trang trí tiếp các phần còn lại. Tôi lục lại những đồ trang trí mà mình đã cất giữ từ năm ngoái. Tất cả vẫn còn rất mới và tôi cảm thấy băn khoăn vì không biết nên chọn những vật gì để treo lên cây thông.

Xong đâu đấy, mẹ tôi ngắm cây thông, gật gù:

– Đẹp lắm con ạ. Nhưng hình như mình còn đủ đồ trang trí cho cả cây thông thứ hai thì phải.

Lúc đó, tôi bỗng nhớ đến Opal và vẻ mặt buồn bã của bạn ấy lúc ra về. Tôi nhìn mẹ một lúc rồi đề nghị:

– Mẹ ơi, chúng ta làm thêm một cây thông khác nhé.

– Sao vậy con? Cây này không đẹp à? – Mẹ hỏi, không giấu được vẻ ngạc nhiên.

– Không mẹ ạ, cây thông nhà mình đẹp lắm rồi. Nhưng con muốn mình làm cây khác cho nhà bạn Opal và em Sean.

Tôi kể cho mẹ nghe về chuyện xảy ra ở trường sáng nay cũng như việc mẹ của Opal trở bệnh nặng. Mẹ nhìn tôi một lúc rồi nói:

– Được rồi, con lấy áo khoác đi. Cửa hàng sắp đóng cửa rồi con ạ.

Tôi bấm chuông nhà Opal. Mở cửa cho chúng tôi là Sean. Cậu bé, với quả táo đang ăn dở trên tay, trở mắt nhìn mẹ con tôi. Opal cũng vừa chạy ra. Thấy tôi, cậu ấy vội hỏi:

– Tiffany, cậu làm gì ở đây vậy?

– Chào cậu, Opal. – Tôi nói. – Nhà tớ chẳng còn chỗ để cây thông này, và cả những đồ trang trí này nữa. Tớ nghĩ là...

Tôi chưa kịp nói hết câu, Sean đã nhảy cẫng lên vui sướng:

– Ôi tuyệt quá!

Opal cũng cười thật tươi và giúp mẹ tôi chuyển cây thông vào nhà. Tôi trao cho Sean món quà và đứng đợi cậu bé mở. Sean reo lên thích thú:

– Chị ơi, nhìn này. Đoàn xe lửa đẹp quá. Nó còn sáng và phát ra tiếng nhạc nữa nè.

Chợt một giọng yếu ớt vang ra từ phòng trong:

– Ai vậy con, Opal?

– Bạn Tiffany và mẹ của bạn ấy đến thăm nhà mình và mang cho chúng ta một cây thông Noel mẹ ạ. – Opal nói trong khi mẹ tôi đi vào phòng trong để hỏi thăm mẹ của cậu ấy.

– Cảm ơn cậu nhiều lắm, Tiffany. – Opal nắm lấy tay tôi.

– Có gì đâu chứ. – Tôi đáp lại. – À, còn đây là một món đồ trang trí đặc biệt cho cây thông của cậu.

Tôi đưa cho Opal thiên thần mà tôi đã làm ở lớp sáng nay. Opal treo nó lên cây thông, chỗ dễ nhìn thấy nhất. Khi mẹ tôi trở lại, tôi thấy mắt mẹ ươn ướt và giọng nói của mẹ nghèn nghẹn.

– Chúng ta về thôi con, để mẹ Opal nghỉ ngơi nào. – Mẹ quay về phía Opal và Sean. – Giáng sinh vui vẻ nhé, các cháu.

Trên đường về nhà, tôi nói với mẹ:

– Con cảm thấy rất vui mẹ ạ. Giờ thì con đã hiểu tại sao mẹ thường cho kẹo bé Sean rồi.

– Vì sao nào? Con nói mẹ nghe xem. – Mẹ âu yếm nhìn tôi.
– Bởi vì khi mang hạnh phúc đến cho người khác thì đó cũng là lúc chúng ta cảm thấy hạnh phúc nhất, phải không mẹ?
– Đúng vậy, hạnh phúc nhất con ạ.
Mẹ trả lời rồi xiết chặt tay tôi. Dù đang bước dưới tiết trời giá lạnh nhưng tôi lại thấy lòng mình ấm lạ. Nghĩ đến nụ cười hạnh phúc của Opal và Sean, tôi hiểu rằng đó chính là món quà quý giá nhất mà tôi nhận được trong mùa Giáng sinh năm nay.

- Võ Hồng Ánh

Bên nhau mãi mãi

*“Những thứ cao quý và giá trị nhất trên đời
không thể nhìn thấy và chạm vào được.
Chúng chỉ được cảm nhận bằng con tim.”*
- Helen Keller

Năm tôi lên tám, gia đình tôi chuyển đến sống ở một thị trấn ven biển rất đẹp. Đối với tôi, đó thật sự là những tháng ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời. Nhưng cuộc sống không phải lúc nào cũng là một câu chuyện cổ tích. Biến cố lớn nhất của gia đình tôi đã xảy ra sau đó không lâu.

Tôi vẫn nhớ mãi những chuyện đã xảy ra trong buổi chiều định mệnh ấy. Hôm đó, mẹ đến đón hai anh em tôi sau giờ tan học. Ba mẹ con tôi vui vẻ chuyện trò trên suốt chặng đường về. Lúc vào nhà, chúng tôi đọc được lời nhắn của cha để lại trên bàn:

“Cha ra ngoài chạy bộ và sẽ về nhà sớm.

Thương yêu.

Cha.”

Nhưng cha đã không trở về như lời Người đã nói. Chiều hôm đó, chúng tôi ra cửa ngắm cha với linh cảm chẳng lành. Tiếng chuông điện thoại đổ dồn và tôi nhìn thấy mặt mẹ tái đi khi cúp máy. Mẹ đưa hai anh em tôi sang gửi nhà hàng xóm và ra đi với vẻ tất tả. Tôi ngồi ở bàn ăn nhà dì Laura chờ mẹ, lâu lâu lại ngoái ra ngoài cửa sổ. Đã quá 9 giờ tối mà cha mẹ tôi vẫn chưa về. Tôi quay sang hỏi dì Laura:

– Dì Laura ơi, khi nào thì cha mẹ cháu về?

– Mẹ cháu vào bệnh viện với cha. Hôm nay, hai cháu ở lại nhà dì nhé. – Dì nói và ôm chặt chúng tôi vào lòng.

Tôi tự hỏi chuyện gì đã xảy ra khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng và xúc động của dì. Trong suy nghĩ non nớt của tôi, bệnh viện là nơi giúp cho mọi người khỏe mạnh trở lại và việc cha hay mẹ tôi vào trong đó cũng không có gì khác thường.

Mẹ tôi trở về nhà vào sáng hôm sau với khuôn mặt thẫn thờ. Mẹ im lặng suốt buổi sáng mà không nói gì. Nhìn mẹ, tôi biết có điều gì đó chẳng lành vừa xảy đến với gia đình mình. Đầu giờ chiều, mẹ ôm hai anh em tôi vào lòng với gương mặt đầm nước mắt rồi đưa chúng tôi đến chỗ cha. Tôi biết, từ nay cha sẽ không bao giờ trở về nhà nữa.

Tối đó, tôi sang ngủ với mẹ. Tôi nằm mãi, lắng nghe tiếng thở như run lên của mẹ trong đêm vắng. Tôi thầm thì với chính mình:

– Con không thể tin là cha đã ra đi mãi mãi.

– Mẹ cũng vậy con à.

Sự mất mát quá lớn và quá đột ngột khiến chúng tôi chẳng thể khóc nổi.

– Chúng ta phải làm gì bây giờ hả mẹ? – Tôi vòng tay ôm mẹ thật chặt.

Mẹ im lặng thở dài, đưa tay vuốt những sợi tóc đang lòa xòa trước trán tôi.

– Dù sao thì chúng ta cũng phải vững vàng bước tiếp, con ạ.

Tôi không chắc là mình có thể làm được điều ấy hay không. Mùa hè năm đó thật sự là một giai đoạn khó khăn đối với tôi. Tôi lang thang một mình trên bãi biển và nhớ lại những ngày tháng tươi đẹp khi cha còn sống. Hai cha con tôi thường hay dạo chơi trên biển, cùng nô đùa với sóng và nhặt lấy những con ốc bị sóng đánh dạt vào bờ. Biển là tình yêu lớn của cả hai cha con tôi và tôi tự hỏi liệu mình có thể tiếp tục yêu biển nữa không khi cha đã vĩnh viễn ra đi.

Mỗi sáng thức dậy, tôi thường ra ngồi trên những mỏm đá nhô ra biển. Lặng yên ngắm những con sóng xô nhau vào bờ và những cánh chim chấp chới bay, tôi tự hỏi cha đang làm gì ở thế giới bên kia. Tôi cảm thấy cô độc và nhớ cha thật nhiều. Tất cả những gì tôi ao ước lúc này là lại được nhìn thấy cha và cùng cha chơi trò ném đá mà tôi rất thích.

Không còn cha, cuộc sống của ba mẹ con tôi trở nên lặng lẽ hơn. Tôi thích ngồi hàng giờ bên mẹ chuyện trò về cha và tất cả những chuyện xảy ra trong ngày.

– Con sẽ không bao giờ nói lời tạm biệt với cha đâu, mẹ ạ.

Mẹ vuốt mái tóc vàng của tôi, ôm tôi vào lòng và hỏi:

– Vậy con đã thử trò chuyện với cha chưa?

Tôi tròn mắt ngạc nhiên khi nghe mẹ nói vậy.

– Nói chuyện với cha ư? Cha đã mất khá lâu rồi. Làm sao con có thể trò chuyện với cha được chứ?

Mẹ chỉ mỉm cười, nhìn tôi không đáp.

Tối hôm đó, tôi suy nghĩ mãi về lời mẹ nói và tự hỏi làm sao để có thể trò chuyện được với cha. Tôi nghĩ đến những viên đá mà hai cha con thường chơi đùa ngày xưa. Ngày hôm sau, tôi bắt đầu viết những cảm xúc của mình lên những viên đá và ném chúng thật xa ra biển. Bằng cách này, tôi có cảm giác như mình đang kể chuyện cho cha nghe, về cảm xúc và cuộc sống của tôi kể từ ngày cha ra đi. Ban đầu, tôi hỏi cha những câu hỏi hờn dỗi pha lẫn trách móc: “*Tại sao cha bỏ mẹ con con đi vậy?*”, “*Tại sao cha không trở về như lời cha đã hứa?*”... Sau đó, tôi nói với cha về tình thương yêu và nỗi nhớ nhung mà tôi dành cho người. Tôi cũng kể cho cha nghe cả những giấc mơ và niềm hy vọng của mình.

Qua những lần “*chuyện trò*” như thế, tôi thấy mình trở nên vững vàng hơn vì tôi biết rằng, cha vẫn luôn ở bên mẹ con tôi, bất chấp chuyện gì xảy ra chẳng nữa. Tôi thường cùng mẹ và em trai của mình dạo bước trên biển. Giờ đây đối với tôi, biển không còn gợi lại những kỷ niệm buồn nữa mà trái lại, nó đã mang đến cho chúng tôi niềm hy vọng lớn lao. Nhìn những bước chân nhỏ của em tôi tung tăng trên bờ cát, tôi hiểu rằng, cả gia đình tôi sẽ bên nhau mãi mãi, dù cha đã đi xa, rất xa...

- Võ Hồng Ánh

Mở cửa trái tim

*“Cảm thông là chiếc chìa khoá vàng
mở cánh cửa trái tim của người khác.”*

- E.C. Mckenzie

– Bethany! Ra chơi với chị! Nước ở đây mát lắm.

Tôi cố gọi to để Bethany, cô em gái nuôi mới dọn về sống cùng gia đình tôi, nghe thấy. Nhưng trái với mong đợi của tôi, Bethany nhẹ lác đầu, vẫn ngồi yên trên bãi biển. Cô bé lặng im nhìn những con sóng vỗ vào bờ, đôi mắt buồn xa xăm. Tôi hiểu Bethany đang cảm thấy thất vọng khi phải ở đây với một gia đình xa lạ mà không phải là mẹ mình. Cách đây mấy tháng, mẹ Bethany đã bỏ lại trung tâm nuôi dưỡng trẻ em và lặng lẽ ra đi. Bethany không thắc mắc vì sao mẹ lại làm như vậy, cũng không hỏi tại sao em phải đến sống cùng gia đình tôi.

Cha mẹ tôi rảo bước đến chỗ Bethany ngồi. Cô bé quay lại nhìn mẹ tôi khi bà choàng tay qua vai nó.

– Cô biết là rất khó để hòa nhập ngay với mọi người, Bethany ạ. Nhưng cháu hãy tin rằng dù thế nào chăng nữa thì mọi người vẫn luôn yêu thương cháu.

Nước mắt bắt đầu lăn dài trên gương mặt Bethany. Dù chưa từng trải qua cuộc sống như Bethany nhưng tôi thấy mình có thể hiểu được sâu sắc cảm giác đau khổ của em lúc này. Tôi biết tất cả những gì Bethany cần là được quay về sống với mẹ như trước đây. Nhưng tất cả chúng tôi đều biết rằng đó là điều không thể, ít ra là ngay lúc này. Em gạt đầu, nói nhỏ:

– Cháu biết ạ!

Khi cha mẹ tôi đi khuất, Bethany lại ngồi gục đầu ủ rũ, tay mân mê một con sò nhỏ được sóng biển đánh dạt vào. Dường như em cảm thấy gần gũi với sinh vật bé nhỏ này: cả hai đều cô đơn và cần được chở che.

Tôi đứng dậy, bước dọc theo triền cát.

– Bethany! Chị nghĩ em không nên ngồi mãi đây để nghĩ ngợi như vậy. – Tôi khuyên cô bé.

– Cứ để em ở đây một mình, chị Sarah ạ. Có lẽ điều đó giúp em cảm thấy thoải mái hơn.

– Nhưng chị sẽ cảm thấy thoải mái nhất nếu có được một đứa em gái như em. Chị chỉ muốn hai chị em mình cùng chơi đùa thôi mà.

Tôi nhìn Bethany trong im lặng rồi dậm bước đi. Nhưng trước quay lưng, tôi cố nói với em câu cuối:

– Chị biết em đã trải qua một thời gian khó khăn và đang cần người chia sẻ. Tất cả chúng ta đều phải trải qua những giờ phút khó khăn trong đời và đều cần có một người bạn. Và chị muốn mình được là người bạn đó của em.

Bethany nhìn tôi bằng đôi mắt cảm động. Tôi nhận thấy một điều gì đó đang thay đổi trong em.

– Cảm ơn chị, Sarah. Em sẽ cố gắng. – Bethany nói. – Giờ thì chúng ta đi bơi đi.

Nói rồi, hai chị em tôi cùng hòa mình vào làn nước trong xanh của bãi biển Mexico. Nhưng đột nhiên, tôi nghe chân mình khẽ nhói đau. Dường như có con gì đó vừa cắn vào chân tôi.

– Ôi! Đau quá. – Tôi hét lên. – Có con gì đó cắn chị đau quá.

Tôi đưa mắt nhìn xuống. Qua làn nước trong xanh, tôi nhìn thấy một con cá với cái mũi dài đang đâm vào chân mình.

– Ô không! Chị lên bờ đây. – Tôi nói và bơi vào bờ.

Bethany nhanh tay rút con cá ra khỏi chân tôi, nhẹ nhàng nói:

– Chị ở lại bơi đi. Loài cá này chỉ nường theo sóng và không có độc đâu. Nếu để ý, chị sẽ tránh được bọn chúng rất dễ dàng. Chị nhìn em nhé.

Nói rồi, Bethany xoay người theo làn nước. Tôi nhìn em, mỉm cười. Điều mà Bethany cần chính là cảm giác được tin tưởng và tôi cảm thấy thật hạnh phúc khi đem lại cho em cảm giác đó. Vậy là cuối cùng, tôi cũng đã tìm được chìa khóa mở cửa trái tim của Bethany.

- Võ Hồng Ánh

Tên em trên hàng chữ vàng

Anne ngồi ở bàn ăn, nhấm nháp vài chiếc bánh bột bắp nướng và lơ đãng đọc hàng chữ in trên hộp: *“Bánh bột bắp nướng thơm ngon – chương trình khuyến mãi hấp dẫn với quà tặng tuyệt vời. Xin xem chi tiết ở mặt sau”*.

Chị Mary ngồi đối diện với Anne, cũng đang dán mắt đọc hàng chữ phía bên kia hộp bánh, phấn khích reo lên:

– Ô, Anne nhìn nè. Một món quà khuyến mãi tuyệt vời! – Chị dài giọng đọc từng chữ: *“Tên của bạn trên hàng chữ vàng lấp lánh”*.

Anne tò mò lật chiếc hộp lại. *“Hãy gửi một đô-la kèm theo tờ khuyến mãi này đến chúng tôi, và đừng quên viết tên riêng của bạn vào dòng trống. Bạn sẽ nhận được một kẹp tóc thật xinh xắn có khắc tên của bạn bằng chữ vàng lấp lánh”*.

– Thật tuyệt vời! – Anne cười toe toét như thể đã thấy chiếc kẹp tóc trước mặt. – Một chiếc kẹp xinh xắn với tên của em được mạ vàng. Em sẽ gửi tên mình đến chỗ họ để nhận quà khuyến mãi.

– Nhưng Anne này, chị thấy nó trước mà. – Chị Mary lên tiếng. – Vì vậy chị sẽ gửi đi. Hơn nữa, em cũng không có một đô-la để gửi kèm!

– Nhưng em muốn cái kẹp đó. Chị để em lãnh nhé. – Anne đề nghị.

– Không, lần này thì không được. Chị sẽ là người gửi đi. – Mary nói.

– Lúc nào chị cũng làm theo ý chị. – Anne giận dữ đứng dậy, nước mắt chảy dài. – Vậy thì chị gửi đi. Em không cần nữa!

Anne giận chị Mary đến mức không thèm nói chuyện với chị trong suốt cả tuần sau đó. Một buổi chiều, Anne nghe thấy tiếng người đưa thư trò chuyện với mẹ và chị Mary ở ngoài. Cô bé biết quà khuyến mãi của chị Mary đã đến. Dù rất muốn được nhìn thấy chiếc kẹp tóc đó nhưng Anne nhất quyết không chịu ra ngoài. Cô bé chạy về phòng và đóng cửa lại. Một lúc sau, Anne nghe thấy tiếng bước chân tiến về phòng mình. Chị Mary ngồi xuống bên cạnh Anne, giọng nhỏ nhẹ:

– Anne, quà khuyến mãi đã đến rồi này!

– Em biết. Nhưng nó là của chị cơ mà. Em hy vọng chị thích nó. – Anne nói, vẫn không quay người lại.

Không để ý tới giọng điệu hờn dỗi của Anne, Mary từ từ bóc lớp giấy gói quà ra.

– Ô, tuyệt đẹp! – Mary trầm trồ reo lên. – Bốn chữ cái này mới đẹp làm sao! Em có muốn xem không, Anne?

– Không, cái kẹp đó của chị. Em không muốn xem đâu. – Anne nói với giọng run run, nước mắt chực ứa ra.

Không nói gì thêm, Mary đặt cái hộp giấy lên chiếc bàn cạnh giường cô em gái rồi đi xuống cầu thang.

Anne ở lại một mình, nghe bước chân chị Mary xa dần. Ban đầu cô bé nhất quyết không nhìn lại, nhưng rồi trí tò mò nổi lên, Anne đứng dậy đi về phía chiếc bàn. Nhìn vào

chiếc hộp giấy, cô bé tròn mắt ngạc nhiên khi thấy cái kẹp tóc. Một cảm giác lẫn lộn trào dâng trong lòng cô bé, và những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má.

Trên chiếc kẹp là bốn chữ cái màu vàng lấp lánh, nhưng không phải “*M-A-R-Y*” mà chính là “*A-N-N-E*”.

- *Tuyết Hạnh*

